

Valentina Morelli

Een raadselachtige biecht

Deel 5 in de serie *La dolce vita*

De Fontein

La dolce vita – de serie

Benvenuto a Santa Caterina! In dit schilderachtige dorp in het hart van Toscane leeft, werkt en bidt kloosterzuster Isabella. Opeens moet ze een moordzaak onderzoeken en vanaf dat moment wordt het de levenstaak van de nieuwsgierige non om zich te bemoeien met de grote en kleine vergrijpen van de dorpsbewoners. Carabiniere Matteo is blij met haar hulp, want als enige agent in Santa Caterina heeft hij genoeg te doen...

1

Er heerste een wonderbaarlijke rust in de heuvels van de Chianti-streek. Alleen het geritsel van de bladeren van de olijfbomen was te horen.

De zusters werkten zich onafgebroken door de ene na de andere boom heen. Met een speciale olijfkam ritsten ze de rijpe donkergroene Leccino-olijven van de takken, die daarna rechtstreeks op de netten vielen die overal op de grond waren gelegd. Vervolgens werden ze dan verzameld en in de klaarstaande kisten gedaan. Het was vermoeiend werk.

Isabella wiste met de mouwen van haar gewaad het zweet van haar voorhoofd en luisterde naar de roep van een ibis in de verte.

Ze legde haar hoofd in haar nek en genoot van de warmte van de zon, die de verbleekte boomkruinen en de al geogoste wijnranken om hen heen in een gouden licht dompelde. Herfstlicht in al zijn schoonheid. De nazomer kondigde zich via de lucht aan. De geur van rijp citrusfruit was overal aanwezig en vermengde zich met het aroma van de olijven. Een geur die Isabella's maag deed knorren. Maar er wachtten nog vier bomvolle olijfbomen voordat ze aan het middagen konden beginnen.

Ze stond op een kleine houten ladder en haalde de laatste olijven weg die zich hadden verzet tegen de kam. Die werden allemaal één voor één uit de boom geplukt.

In de schaduw van een geogoste boom lag Caesar te snoezigen, de sint-bernardshond van het klooster. Hij was totaal niet onder de indruk van alle drukte om hem heen.

Isabella was hier graag. Ze hield vooral van het hardlooprondje dat ze iedere ochtend maakte door de velden en boomgaarden van het klooster. Het was een schitterende omgeving.

Haar blik dwaalde naar de rijen olijf- en citroenbomen. Ze leken zich tot in het oneindige uit te strekken en lagen aan de voet van het klooster dat met zijn terracottakleurige dakpannen achter de bomen zichtbaar was. En boven alles uit troonde de imposante klokkentoren van het Convento di Nostra Regina della Pace.

‘Het wordt dit jaar een uitstekende oogst.’ De abdis klapte opgetogen in haar handen. Ze kon geen genoeg krijgen van de aanblik van de rijpe olijven die in kisten op de aanhanger van de tractor waren gestapeld.

Isabella glimlachte. Ze waren allemaal trots op deze overvloedige oogst.

‘Maar waar blijven de Contini’s nou?’ Zuster Agnieszka had één hand op haar heup en schermde met de andere haar ogen af. ‘Franjo en Marco hadden toch allang terug moeten zijn?’

De abdis haalde haar schouders op en wierp een bezorgde blik op de overvolle aanhangwagen van de trekker.

Isabella begreep haar rusteloosheid. Het was belangrijk dat de geoogste olijven zo snel mogelijk werden geperst, omdat bij het plukken een oxidatieproces begon dat van grote invloed was op de kwaliteit van de olijfolie. Zo had de abdis het aan haar uitgelegd.

Maar jammer genoeg kon geen enkele zuster tractor rijden. Ze waren aangewezen op de hulp van de Contini’s, die hun het voertuig en de aanhangwagen ter beschikking hadden gesteld en hadden beloofd het verdere vervoer te regelen. Helemaal belangeloos was dat niet, want als tegenprestatie lieten de zusters hun olie persen in de *oleificio* van de Contini’s – zij het tegen een speciale prijs, want de gelovige Contini’s voelden zich nauw verbonden met het

klooster. Isabella mocht de Contini's wel.

'De oogst van één boom kunnen we er nog wel bij laden,' besliste zuster Immacolata, die bezig was een fijnmazig net onder een volgende olijfbom te leggen.

Veel olijfgaarden hadden machines voor dit werk. Maar bij de zusters werd alles al van oudsher met de hand geplukt.

Isabella stond zoals zo vaak versteld van de oude vrouw, die erop stond om mee te helpen met de oogst. Ze waren er allemaal blij om, ze konden elke helpende hand gebruiken die hun werd toegestoken.

'Ah! Daar zijn ze!' De abdis slaakte een zucht van verlichting toen ze een kleine terreinwagen over het landweggetje zag hobbelen, die voor de olijfgaard tot stilstand kwam.

Twee mannen van begin veertig stapten uit en slenterden goedgehumeurd naar hen toe. Tussen de groene bomen kwamen ze over als twee bonte paradijsvogels. Hun handelsmerk was dat ze altijd een hawaiïhemd met korte mouwen droegen. Altijd verschillende, nooit dezelfde, zodat hun aanblik veel weghad van een overvol verfpalet. Hun hoofd werd omringd door een dikke bos haar die tot op hun schouders reikte.

Als je afging op hun gelaatstreken, dan kon het een tweeling zijn. Marco was echter kleiner dan zijn jongere broer en had een indrukwekkende buik. Franjo daarentegen was sportief gebouwd, met brede schouders en gespierde armen.

'Nou, nou, jullie hebben hard gewerkt!' Marco wierp een blik op de aanhangwagen en knikte goedkeurend naar de abdis.

Die maakte een wegwerpgebaar. 'Och, als we eenmaal op stoom zijn.'

Isabella's gezicht vertrok, want eigenlijk had de abdis de hele ochtend uitgeblonken in het geven van instructies en had ze zich zoveel mogelijk aan het werk onttrokken. En op een ladder had het hoofd van het klooster al helemaal niet gestaan. 'Dat komt door mijn hoogtevrees,' had ze aan de zusters uitgelegd. Isabella had daar nooit last van. Maar

olijfbomen waren dan ook geen bijzonder hoge bomen. Zelf stond ze nu een halve meter boven de grond, waardoor ze makkelijk bij de olijven kon die zich aan de bovenste takken probeerden te verschuilen.

Franjo richtte zich tot de abdis. ‘Ik hoop dat u het ons niet kwalijk neemt dat we zo laat zijn, zuster Filomena.’

‘We hebben gebeden,’ zei Marco. ‘Dat dit een uitstekend jaar mag worden.’

‘Vooral een rijk oogstjaar,’ voegde Franjo eraan toe. Hij blies een sliert haar uit zijn gezicht. ‘Ik heb zo het gevoel dat onze persen dit najaar geen moment stil zullen staan.’ Met wijd open ogen keek hij naar de lucht en hij vouwde zijn handen. ‘Ik hoop bij God dat dat zo mag zijn. Als dat niet zo is, dan...’

De laatste woorden werden overstemd door de tuffende motor van de tractor die op dat moment door Marco werd gestart. ‘Ik breng de eerste lading nu eerst even naar de oliemolen,’ riep hij boven het lawaai uit.

De gebroeders Contini waren de derde generatie die de oliemolen runde, die zich buiten Santa Caterina midden in een cipressenbos bevond. De abdis had Isabella een keer verteld dat de molen nog niet zo lang geleden aan de rand van een faillissement had gestaan. Maar met gedurfde investeringen hadden de broers het noodlijdende bedrijf nieuw leven ingeblazen en binnen de kortste keren was de productie drie keer zo groot geworden.

Inmiddels waren er in de streek amper nog olijfboeren die hun olijven níet bij de Contini’s lieten persen. Op die manier sneed voor hun onderneming het mes aan twee kanten. Ze verkochten hun eigen olijfolie en persten voor de boeren in de regio.

Isabella’s maag knorde luidruchtig. Zo luidruchtig dat de abdis zich blijkbaar genoodzaakt voelde om te zeggen: ‘We maken deze rij hier nog af, dan nemen we lunchpauze.’

Wê... Isabella moest zich vermannen om niet te snuiven.

Ze negeerde haar rommelende maag en plukte verder tussen de knoestige takken. Ze lette goed op dat ze geen enkele olijf over het hoofd zag. ‘Nergens voor nodig om je voor mij te verstoppen,’ mompelde ze. ‘Bij mij is er geen ontkomen aan.’

De abdis en Franjo stonden nu pal naast haar ladder en sloegen haar gade bij haar werk.

‘Hartelijk dank dat we van u de kloosterkerk weer mochten gebruiken,’ hoorde ze Franjo zeggen. ‘Voor ons... ons dankgebed voor de oogst die komen gaat, om het zo maar te stellen.’

‘Dat is toch niet meer dan vanzelfsprekend!’ De abdis gooide haar armen in de lucht. Vanuit Isabella’s gezichtshoek leek het op de energieke vleugelslag van een vleermuis. ‘Ons klooster staat open voor iedereen. Altijd.’

Franjo knikte zo enthousiast dat Isabella zijn donkere haar op en neer zag wapperen. ‘U weet hoe gelovig mijn broer en ik zijn. En tot nu toe hebben onze gebeden in het klooster ons altijd de zegen van God gebracht en ons een overvloedige oogst opgeleverd.’

‘Het is altijd goed om Gods zegen te hebben.’ In de stem van de abdis klonk een alwetende glimlach door.

Franjo Contini en de abdis hulden zich vervolgens in een peinzend stilzwijgen.

Maar opeens kwam Filomena’s kin omhoog en haar wijsvinger ging de lucht in. ‘Daarboven ben je een olijf vergeten.’

2

Hoewel Isabella net had gedoucht, hing de lucht van citroenen nog steeds om haar heen. Het stoorde haar niet – intengendeel! Ze kon gewoon geen genoeg krijgen van die geur. Het bracht haar in gedachten terug naar haar geboortestreek.

Haar grootouders hadden een eigen kleine citroenkwekerij gehad, vlak achter hun huis. Isabella en haar broer Andrea hadden een groot deel van hun jeugd in die boomgaard doorgebracht. En als ze citroenen rook, werd ze nog altijd overspoeld door de meest uiteenlopende, verloren gewaande herinneringen.

Bij de familie Martini thuis werd aan elk gerecht citroen toegevoegd – al was het maar een druppeltje. Haar oma had haar geleerd dat het zuur van een citroen elk gerecht verfijnt. Isabella dacht altijd graag terug aan oma's zelfgemaakte citroenijs. Het was het lekkerste ijs dat ze ooit had geproefd.

Na de olijven oogst van die dag had ze een tijdje door het aangrenzende stuk land met citroenbomen gewandeld, waarvan de diepgele vruchten aan knoestige takken hingen. Ze had een paar bijzonder sappige vruchten geplukt om die naar zuster Hildegard in de keuken te brengen. Daarbij lette ze er zorgvuldig op dat ze niet werd gestoken door alle bijen die luidruchtig om de bomen zoemden.

De citroenen hadden in haar handen ruw aangevoeld. Op de weg terug naar het klooster hadden ze zo'n nadrukkelijke geur verspreid dat ze niet alleen werd vergezeld door een hele drom bijen; ook het intense citrusaroma was tot diep in haar poriën gedrongen.

En wat dan nog, dacht ze. Er zijn luchtjes die veel erger zijn. Wel had ze met het douchen zoveel tijd verspild dat ze nu vaart moest maken.

Met nat haar onder haar sluier haastte ze zich naar de kloosterkerk. De abdis had haar opgedragen om de banken nog voor het gebed te ontdoen van al het zandachtige stof. De laatste dagen had het in Santa Caterina flink gewaaid, waardoor zand vanaf de kust kilometers ver landinwaarts terecht was gekomen.

Gewapend met een bezem, een stofdoek en een half gevulde emmer water stak ze de binnenplaats over en ze opende de zware houten deur naar het hoofdportaal. Door de hoge ramen drongen bontgekleurde zonnestralen in dikke strepen naar binnen, die de kleine kerk in een bijna mystiek licht dompelden. Dat was altijd weer een adembenemende aanblik.

Nadat ze de deur achter zich had dichtgedaan en naar het middenschip liep, bleef ze even staan omdat er op de voorste rij een gestalte geknield zat, met gevouwen handen.

Hij draaide zich met een ruk om toen Isabella dichterbij kwam. ‘Hallo, zuster!’

Isabella keek in het vriendelijk glimlachende gezicht van een man die niet ouder leek dan zijzelf.

Hij kwam overeind en perste zich moeizaam uit de kerkbank. ‘Neem me niet kwalijk,’ begon hij, hoewel hij zich nergens voor hoefde te verontschuldigen. ‘Ik wilde profiteren van de rust en...’

‘... bidden,’ zei Isabella, waarna hij dankbaar knikte.

‘Precies, ja. Ik ben Antonio.’ Hij stak haar zijn hand toe. ‘Antonio Melani.’

‘Wat fijn om kennis met u te maken.’ De man had een stevige handdruk. Zijn hand voelde ruw aan en deed Isabella denken aan de schil van een citroen.

Afgezien van zijn grove werkhanden kwam hij jeugdig over. Hij had een opvallend mooi gezicht en heldere, licht-

blauwe ogen, die haar aandachtig opnamen. Ze stonden in contrast met zijn bruin verbrande huid. Het was hem aan te zien dat hij vaak in de buitenlucht was en zijn geld verdiende met fysiek zwaar werk.

‘Ik hoop dat het geen probleem is dat ik hier zomaar ben komen binnenvallen. Ik wilde gewoon even alleen zijn.’

Hij keek keurend naar zichzelf en wreef over het vieze overhemd waarop zich donkere vlekken aftekenden. Isabella kende dat soort vlekken maar al te goed. Het was opgedroogd olijvenvocht. Zelf verwijderde ze die met ossengalzeep en aardappelzetmeel. Deze man zag er echter niet uit alsof hij zich er erg druk om maakte.

‘Let niet op mijn kleding,’ zei hij toen hij haar blik leek op te merken. ‘Ik kom net van de boomgaarden. We zijn hier vlak in de buurt de olijven van de Contini’s aan het oogsten en opeens dacht ik: ik maak van mijn pauze gebruik om uw prachtige kerk te bezoeken.’

Isabella was blij met het compliment. Het was tenslotte ook een beetje háár kerk.

Maar opeens kwam de man onzeker over toen hij de bezem en de emmer in Isabella’s handen ontdekte. ‘Daar bezorg ik u toch geen overlast mee?’

Isabella schudde geamuseerd haar hoofd. ‘Absoluut niet. Onze kerk staat voor iedereen open. Dag en nacht.’

Dat was ook daadwerkelijk zo. In tegenstelling tot de ingang van het klooster werd het kerkportaal nooit afgesloten, zodat mensen daar altijd hun toevlucht konden zoeken. Af en toe had de abdis tijdens de wekelijkse bijeenkomsten van de zusters geprobeerd om hier verandering in te brengen. Ze was echter telkens op verzet gestuit. Gastvrijheid stond hoog in het vaandel bij de nonnen.

‘Maar ik moet toegeven dat ik hier om een bepaalde reden ben, zuster.’ Hij nam haar met zijn lichtblauwe ogen aandachtig van top tot teen op – zo onderzoekend dat Isabella zich er een beetje ongemakkelijk door voelde. ‘Zou u

mij alstublieft de biecht willen afnemen?’

‘Wát moet ik doen?’ Isabella keek de man verbijsterd aan en ze pakte de emmer en bezem steviger vast. ‘Ik ben geen priester,’ zei ze. ‘Ik mag geen biechten afnemen.’

Het hoofd van de man kwam omhoog. ‘Van wie niet, van Hem daarboven niet?’ Hij grijnsde ondeugend naar haar.

‘Ik, nou ja...’

Hij legde zijn hand op haar arm. Heel voorzichtig. ‘Alstublieft, zuster. Het zou voor mij heel veel betekenen. Ik móét mijn ziel echt in het reine brengen voordat...’ Hij zweeg even. Isabella zag een flikkering in zijn ogen. ‘Nou ja, dat is gewoon beter voor me.’

Isabella stond in tweestrijd. Dit viel duidelijk niet onder haar bevoegdheden.

‘Wilt u anders even naar me luisteren en me dan een advies geven? *Va bene?* Meer is niet nodig.’

Isabella glimlachte weifelend. Uiteindelijk knikte ze echter en ze zette de bezem en de emmer met de stofdoek aan de kant. ‘Goed dan,’ zei ze opeens vastberaden. Ze strekte haar wijsvinger en wees naar het kruis dat achter het altaar aan het plafond hing. ‘Tegen een gesprek heeft *Hij daarboven* vast geen bezwaar.’ Ze keek de man vermanend aan. ‘Maar ik heb niet veel tijd.’ Ze wees op de bezem. ‘En ik ga niet met u naar de biechtstoel.’

Hij stak sussend zijn handen in de lucht en liep met haar mee naar de tweede rij met banken, waar hij naast haar ging zitten. Het viel Isabella op dat hij een intense olijfgeur verspreidde.

‘Zuster,’ begon hij op gedempte toon. ‘Ik heb gezondigd.’ Hij keek haar niet aan, maar had zijn ogen gericht op de leuning van de kerkbank voor hem. Isabella volgde zijn blik en zag dat die was aangetast door houtworm. Het waren oude banken. ‘In verschillende opzichten zelfs,’ ging hij verder.

‘En wat voor zonden heb je begaan?’ vroeg Isabella.

Ook al wilde ze het eigenlijk niet, ze zat nu met deze man

midden in een biecht. Daarom vond ze het passend om op vertrouwelijke toon met hem te praten.

Hij rechtte zijn hoofd, maar keek haar nog steeds niet aan. Er vormde zich een aarzelende glimlach rond zijn lippen. ‘Zoals gezegd: ik heb op verschillende manieren gezondigd. Ik heb me iets toegeëigend waar ik eigenlijk geen recht op heb. En ik zou het zo weer doen omdat ik gewoon niet anders kan. Ook al weet ik dat ik daarmee iemand met wie ik nauwe banden heb heel veel pijn doe.’

‘Dat hoort niet,’ zei Isabella.

‘Ik weet het.’ Antonio sloeg zijn ogen neer. ‘Dat weet ik zelf ook. Maar ik kan niet anders.’ Hij legde zijn hand op zijn borst. ‘Mijn verstand zegt me dat het fout is. Helaas is mijn hart sterker.’

Isabella knikte begrijpend. ‘Toch is het niet goed om alleen naar je gevoel te luisteren. Hoofd en hart moeten met elkaar in balans blijven.’

Eindelijk keek hij haar aan. ‘U bedoelt dat ik ook mijn verstand moet gebruiken.’

‘Precies.’ Isabella glimlachte. De manier waarop hij sprak beviel haar wel.

Zijn gezicht vertrok tot een gekwelde grimas. ‘Maar dat is niet makkelijk.’

‘Dat is het ook niet als er liefde in het spel is.’

Antonio keek haar zo verbluft aan dat Isabella onwillekeurig een glimlach van oor tot oor kreeg.

Dacht hij nou echt dat ze niet wist waar hij het over had? ‘Als God had gewild dat het makkelijk is, dan had Hij ons geen hersenen gegeven. Of een hart.’

Antonio zweeg een tijdje en streek daarbij met zijn vingers over zijn lippen. ‘Ik zal over uw woorden nadenken, zuster. Jammer genoeg kan ik u niet beloven dat het me lukt om mijn hart uit te schakelen. Nee, ik weet zelfs dat dat niet kan. Zoals u al zei... liefde...’

‘Dat is ook niet nodig. Maar probeer om alles met elkaar

in balans te brengen. Alleen dan komt er rust in je ziel. Vooral omdat je er iemand mee kwetst die jou na staat.'

Antonio knikte. 'Dank u, zuster! U bedoelt dat ik schoon schip moet maken. Ja, dat had ik waarschijnlijk allang moeten doen.'

Isabella wilde net opstaan toen Antonio haar tegenhield. 'Maar dat is jammer genoeg nog niet alles.' Hij keek weer voor zich uit en haalde diep adem. 'Ik ben bang dat er nog meer geboden zijn die ik niet heb nageleefd.' Zijn hoofd kwam langzaam omhoog en hij zuchtte. 'Misschien heb ik zelfs de wet overtreden.'

Isabella keek hem geschrokken aan. Op zo'n bekentenis had ze niet gerekend. 'Voordat je verdergaat, moet je weten dat er voor mij als non geen biechtgeheim geldt.'

'Maakt u zich geen zorgen.' Hij maakte een wegwerpgebaar en glimlachte vermoeid. 'Het is niet zo dat ik u een moord of zo wil opbiechten.'

Dat was inderdaad geruststellend voor Isabella.

'Het is alleen zo... Om dat ene te krijgen, moest ik nog iets anders doen.'

Isabella probeerde te begrijpen wat hij daarmee bedoelde. Ze slaagde er niet in.

'Helaas kan ik niet duidelijker zijn, maar ik heb iets gehoord wat niet deugt en heb me er flink voor laten betalen om mijn mond te houden.'

'Dat, dat is...' Het ging Isabella boven de pet. Wat moest ze hem in deze situatie adviseren? Ze wist het niet.

'Ik weet dat het fout is, maar alleen op die manier kan ik zelf gelukkig worden.'

'Je vindt dus dat het doel de middelen heiligt?'

De man knikte vastberaden. 'In dit geval: absoluut!'

Isabella luisterde naar de stem in haar binnenste. Ze was niet bedreven in dit soort gesprekken en vond dat ze niet het recht had om over goed en kwaad te oordelen als ze niet de juiste toedracht kende. Waarschijnlijk ging het om

een futiliteit. Hoewel een overtreding van de wet natuurlijk iets was wat je altijd serieus moest nemen.

‘U weet toch wat ze zeggen: in liefde en oorlog is alles geoorloofd.’

‘Een dooddoener,’ zei Isabella. ‘Die je beslist niet blindelings moet geloven.’

‘Dat is natuurlijk wel zo,’ gaf Antonio toe.

‘Ik wil er verder ook niets meer over horen,’ zei ze op besliste toon. ‘Belangrijk is dat je zelf afweegt hoe groot de schade is die je misschien hebt aangericht. Luister naar je hart én naar je hoofd. Als ik je zo inschat, weet je heel goed wat goed en wat fout is.’

‘Vanzelfsprekend,’ verzekerde de man haar. ‘Ik weet dat ik niets verkeerd heb gedaan – dat wil zeggen, strikt genomen.’

Isabella’s blik viel op de emmer die ze voor de kerkbank had neergezet. Ze moest nu zo langzamerhand toch echt aan de slag gaan, wilde ze voor het gebed de boel aan kant hebben.

En als op commando keek Antonio haar geschrokken aan. ‘O jee, hoe laat is het? Ik moet weer gaan oogsten.’

Isabella stak haar pols naar hem toe zodat hij op haar horloge de tijd kon zien. Het was halfdrie. Ze slaakte een zucht. Dan moest ze opschieten.

‘Ik zou me eindelijk eens moeten aanleren om een horloge te dragen,’ mompelde Antonio. ‘Maar ik kan er niet tegen als er iets om mijn pols bungelt.’ Vervolgens begon hij om onverklaarbare reden naar haar te grijnzen. ‘Het kan zijn dat ik binnenkort alle tijd van de wereld heb en me niet meer druk hoeft te maken om de tijd.’

Voordat ze kon reageren stond hij op. ‘Ik moet er echt vandoor, anders krijg ik een donderpreek van mijn voorman.’ Hij knipoogde zo ondeugend naar Isabella dat een uitbrander van zijn baas hem waarschijnlijk totaal niet uitmaakte.

Hij draaide zich om, schuifelde zijdelings de bank uit en Isabella volgde zijn voorbeeld. Opeens bleef hij staan en hij

keek haar vol verwachting aan. ‘En?’ vroeg hij. ‘Zijn mijn zonden vergeven? Is mijn ziel weer schoongewassen?’

Isabella grijnsde. ‘Dat kan toch helemaal niet? Ik ben geen biechtvader.’

Ze moest toegeven dat het gesprek haar in verwarring had gebracht. Eigenlijk had Antonio haar helemaal niets verteld en had hij alleen wat nietszeggende toespelingen gemaakt waaruit ze zich geen concreet beeld had kunnen vormen. Dat was niet zo erg. De man had op haar vooral de indruk gemaakt dat hij er behoefte aan had om met iemand te praten. En aan die wens had ze maar al te graag voldaan.

Nu begon ook Antonio te grijnzen. ‘Toch ben ik u oneindig dankbaar dat ik mijn hart bij u kon luchten. Dat betekent ongelooflijk veel voor me.’

‘Doe gewoon wat juist is. Dan breng je je hart en je verstand met elkaar in balans,’ was haar laatste advies.

‘Ik zal het proberen.’ Antonio knikte peinzend. ‘Bij God, dat zal ik doen.’

Verschenen in de La dolce vita-serie:

De moord in het klooster

De dode aan de rivier

De mysterieuze gast

Een dode van goede huize

Een raadselachtige biecht

E-book mei 2022

Dit is het vijfde deel in de serie *La dolce vita*.

Oorspronkelijke titel *Eine rätselhafte Beichte*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design

Omslagillustratie © Graphik Design Wilhelm

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6325 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6326 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.